

РЕШЕНИЕ

№ 33589

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 02.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **5592** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на М. В. Ч., гражданин на Р. Федерация, родена на 27. 11. 1972 г., със съдебен адрес – П., [улица], ет. 1, офис 1, чрез адв. В. М., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в С. П. – Р. Федерация, по заявление № 25000533 от 18. 02. 2025 г.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото. Представя писмени бележки, с молба, постъпила след приключване на заседанието по делото.

Ответникът - Ръководителя на консулското представителство на Република България в С. П. – Р. Федерация, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. В. Ч., гражданин на Р. Федерация, родена на 27. 11. 1972 г., е подала на 18. 02. 2025 г. искане в Генералното консулство РБ в С. П., за получаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено – търговски представител на регистрирано в БТПП търговско представителство на чуждестранно юридическо лице.

На 05. 05. 2025 г. Ч. получила отказ за издаване на виза /стр. 56/ по образец, като в основанието за

отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, като е посочена и забележка – основателни съмнения за фиктивно представителство, с цел получаване на пребиваване в РБ.

С жалба от 20. 05. 2025 г. по описа на АССГ, депозирана чрез пощенски оператор на 19. 05. 2025 г. (стр. 11), жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят М. В. Ч., гражданин на Р. Федерация, родена на 27. 11. 1972 г., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от ЗКС Г. Б., определена за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 11 / 22. 07. 2024 г. /стр. 59/ на генералния консул на Република България в С. П. и Заповед № 95-00-26 / 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 57), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, като представител на чуждестранно юридическо лице.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. На основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказът е обусловен, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В конкретни случаи, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че са налице основателни съмнения за фиктивно представителство, с цел получаване на пребиваване в РБ.

Съдът намира, че тези изводи на административния орган са правилни и законосъобразни.

Съгласно чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

Във връзка с извършената съгласувателна процедура, по делото е представено (стр. 83) писмо рег.

№ УРИ 5382р-2357 / 28. 04. 2025 г. на началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР Б., с което са констатирани неясноти, относно заявената цел. Посочено е, че търговското дружество с представителство в България има минимална печалба за предходните години, което поставя под съмнения надеждността на сигурни и регулярни средства за издръжка в страната. Освен това търговското представителство е със седалище в [населено място], а представения бизнес план за дейността е формален и без конкретика. Всичко това е довело до извода, че апликанта като собственик на имот иска да замени краткосрочна шенгенска виза с разрешение за пребиваване на формално основание.

Съдът споделя направената от консулското длъжностно лице констатация, че в случая не е налице достоверно доказана целта, предвид липсата представен бизнес план за развитието на представителството, като освен това чуждестранното търговското дружество има минимални печалби.

От посоченото следва, че така представените доказателства от страна на жалбоподателя поставят неясноти относно условията за престоя му в страната – осн. за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

Видно от приложения по преписката нотариален акт, жалбоподателя притежава апартамент в к.к. С. В., област Б., докато адреса на управление на търговското представителство е в [населено място].

В този смисъл не става ясно, как ще осъществява представителството, още повече, че съгласно констатациите на сектор „Миграция“, представения бизнес план е прекалено общ и формален.

Настоящият състав счита, че изложеното поражда основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

Съдът намира, че противно на доводите изложени в жалбата е спазено изискването за форма на акта: той е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, има и кратко описание - „основателни съмнения за фиктивно представителство, с цел получаване на пребиваване в РБ“, което може да се подведе под текста на законовите разпоредби.

В тази връзка следва да се отбележи, че идентична на нормата на чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21, параграф 1, б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността, изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой. Съгласно чл. 21, т. 7 от регламента разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

Именно поради тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато не са изпълнени изискваните условия от кандидата.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноси, но такова искане няма направено, поради което разноси не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. Ч., гражданин на Р. Федерация, родена на 27. 11. 1972 г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в С. П. – Р. Федерация, по заявление № 25000533 от 18. 02. 2025 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: